

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Orationibus lacvlatoriis Libri IV. Ascetici, Seu ad exercitationem spectantes

Balinghem, Antoine de

Antverpiae, 1618

Cap. III. Quinta causa cur vocentur aspirationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51085](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51085)

crocus. O felicem illum cuius diuini amoris igne succensus animus, hasce continenter emittit aspirationes & cælestes vapores: felicem inquam atque ad eò felicissimū qui super arca cordis ex voluntatis thuribulo, odoramenta hæc Deo ministrat: quorum ^{Cant. 4.} _{10.} quidem odore super omnia aromata fieri id non potest, quin ab eo cumulatè (quando ei sunt acceptissima) impetrat vniuersa referatque etiam supra spem & vota sua.

CAPVT III.

Quinta causa cur vocentur aspirationes.

TRADUNT artis medicæ periti, naturam, id est Deum Opt. Max. eius auctorem, cordi tribuisse (quòd immenso quodam caloris estu, quodammodo efferuescat (certam facultatem cientem, perpetuisque motionibus agitatem: qua quidem agitatione, tum aërem idoneum refrigerationi ad se rapit, tum à se excrementa fuliginis plena expellit. Constat autem huiusce facultatis exercitium, cordis & arteriarum pulsatione, quæ duplici perficitur motu; diastole quidè, qua sese arteria diffundit vt aërem attrahat; systole verò, qua se contrahit, & in se ipsa con-

confidet, vt noxia extrudat. Sed quia cor ingenti calore tamquam flamma exardescens, non satis poterat aptè, sola arteriarum pulsatione subsistere & conseruari, maiore que aliquo adminiculo, refrigeratione que indigebat; idcirco natura illi admirabili sollertia flabellū prouidit, quod quidem ijs in animalibus, quæ sanguine multo & calore æstuant, sunt pulmones; in cæteris porrò frigidioribus atque exanguibus, cuiusmodi sunt pisces, branchiæ. Neque verò aut ab instituto alienum, aut iniucundum fuerit, quemadmodum illud ipsum quantaque arte perfecit natura paucis complecti. Cùm itaque ardoris quasi incendio cor flagrat, neque ei sua pulsatio & agitatio satis est, ad cōgruam refrigerationem, tum ipsum, pulmones atque ipsam sentiendi vim premit, stimulat atque excitat ac necessitate quadam id perficit, vt mouendi vis diaphragma (Latini septum vocant transuersum) & thoracem, huicque annexos pulmones crebrò tollat, deprimatque. Vide mihi hęc naturæ admirabilem industriam, dum enim pulmones attolluntur, in eos tamquam in follem spiritus adducitur, qui idem redditur & emittitur cùm deprimuntur, & concidunt in sese: prior motus vocatur inspiratio, posterior expiratio: priore quidem, frigidior hauritur aër, qui celerrimè intima quæque pene-

penetrat, iisque (præcipuè cordi) refrigerationis comoda subministrat: posteriore vero purgatur cor, ab eoque fumosa excrementa propelluntur: ex utroque autem motu conficitur integra respiratio, seu aspiratio, ita animantibus necessaria, ut sine ea vix momento subsistere possint, quin suffocentur. Omnino idem usu venit vitæ illi, quæ ut sola vera vita est, ita & dici debet: Illi inquam qua Deo & rectæ rationi viuitur: sine qua nulla est vita.

Quis non quotidie inuitus licet experitur quanta vis sit ignis illius quem progenitores nostri in sinum & intima quæque viscera iam inde ab ortu nostro iniecerunt? Ah quomodo quamque crudeliter depascitur & exedit ipsos artus, & penitissimos cordis recessus, nisi frigidioris auræ beneficio nimius eius ardor hebetetur? Quis non miretur ipsum Paulum quamquam vas electionis & Deo imprimis charum, sensisse tamen huius ignis, concupiscentiæ, inquam, impetum & ardorem: nec sensisse modò, sed & ipsum grauissimis hisce verbis questum esse. *Video aliam legem Rom. 7. in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, & captiuantem me in lege peccati, quæ est in membris meis. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Quid quæso est aliud hæc lex membrorum dissidens à lege mentis, quam ignis concupiscentiæ, qui sua vi hominem

B   quò

Iob. 31.
15.

quò non vult abripit, nec patitur ire quò vult, agitque illum transuersum, & præcipientem in deuia & auia quæque, quasi quodam æstro percitum? & vt Iobi verbis vtar. Nonnè ignis est vsque ad perditionem deuorans, & omnia eradicans genimina? Sed temperat hunc ignem, eiusque ardorem mitigant frequentes ad Deum aspirationes, quibus mens nouum quasi ad se trahit aërem, & rorem gratiæ cælestis. Itaque quod respiratio corpori & cordi, multo id ipsæ excellentiùs præstant animo.

Atque vt à B. Paulo non longiùs abeamus, quid ab eo factum quando se vehementiùs acriusque hoc igne interiùs torreret & torqueri sensit? An non respirat, aspirat, orat denique vt nouum hauriat spiritum? *Propter quod ter Dominum rogavi* (ita enim loquitur) *vt auferetur à me*: noxius scilicet hic ardor, quem hoc loco stimulum carnis appellat. Ternario autem numero significatur phrasi Hebræa multa oratio, quæ quidem ab Apostolo tot & tam grauium negotiorum multitudine obruto, atque in totius orbis salutem die nocteque grauitèr incumbente commodiùs fieri non potuit, quàm iaculatorijs hisce orationibus iteratis, & frequenti aspiratione ad Deum.

Iam verò quis adolescentes Hebræos in Babylonicam illam fornacem inaudito crudelita-

delitatis & immanitatis exemplo coniectos, illam inquam vnde effundebatur & erumpebat flamma nouem & quadraginta cubitis, illæsos seruauit? Quis excussit flammam ignis de fornace, & fecit medium fornacis quasi ventum roris flantem, vt ignis eos omnino non tangeret, nec quidquam molestiæ inferret? Nonne oratio? Nonne frequens ad Deum aspiratio: Omnino ita res habet: non alia ferè suppetit ratio, interioremedullarum ardorem si non restinguendi, saltem refrigerandi, quàm frigidioris aëris immisione, qui frequēti aspiratione & oratione haustus, & in vitali admissus, vim ignis nobis innati ita cohibet, ne grauem perniciem afferre possit. *Os meum aperui* (canit cælestis vates) *& attraxi spiritum*: cum sentirem (inquā) me ab interiore æstu tantum non suffocari, & tanto malo medicinam quærerem, mihi in mentem venit os aperire, & orare. Aperui itaque os, felici sanè exitu, attraxi namque spiritum, hausi puriorem aërem, quo mentis ardor, qui mihi antea incendium minabatur, ferè ex toto sese remisit.

Atque ex his intelligitur quamobrem sit inditum breuioribus hisce orationibus nomen aspirationum. Conficitur item frequentissimum earum vsum esse oportere nec rariorem, quā respirationis. Quemadmodum igitur in singula momenta respiramus, no-

Daniel
3.56.Ps. 118.
131.

uumque per asperam arteriam spiritum exci-
pimus, ne cor à nimio æstu suffocetur; ita
ad temperandum interioris ignis ardorem;
& concupiscentiæ feruorem compescendum
ne comedat speciosa deserti, & succendat
omnia ligna regionis: hoc est ne animi virtu-
tibus exitium ferat, per familiaris & conti-
nuus sit oportet harum aspirationum vsus, vt
non immeritò scripserit Gregorius cogno-
mento Theologus, non tam sæpe debere
nos respirare, quàm Dei meminisse; sed de
hoc aliàs.

Ioel 1.
19.

In r. o-
ratione
Theo-
logica.

Interim sibi quisque dictū putet illud Da-
uidis, *dilata os tuum & implebo illud*. Noli mæ-
rere fili, noli queri quati non sit resina in
Galaad, & consiliarius non sit tibi. Insolens
fortè aliquis tentationis ignis venas popula-
tur, nec requiem vllam indulget, oppressusq;
gemis sub pondere variorum dolorum, &
ærumnarum: en tibi in promptu remedium:
dilata os tuum & implebo illud, tantum a-
peri fauces. Quid hoc facilius? respira. Quid
magis in tua potestate? ora, pateat aditus ad
viscera tua, ne dubita, complebo illa rore
cælesti, aëre salutari, aqua hausta de fontibus
Saluatoris, cuius vel solo conspectu
flamma omnis quamlibet accensa opprimi-
tur, momentoque extinguitur.

Esaiæ
11.3.